

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 15. februára 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Naliehavé prejudiciálne konanie — Normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu — Smernica 2008/115/ES — Legálny pobyt — Smernica 2013/32/EÚ — Článok 9 — Právo zostať v členskom štáte — Smernica 2013/33/EÚ — Článok 8 ods. 3 prvý pododsek písm. e) — Zaistenie — Ochrana národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku — Platnosť — Charta základných práv Európskej únie — Články 6 a 52 — Obmedzenie — Proporcionalita“

Vo veci C-601/15 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Raad van State (Štátna rada, Holandsko) zo 17. novembra 2015 a doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň, ktorý súvisí s konaním:

J. N.

proti

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda A. Tizzano, predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz (spravodajca), J. L. da Cruz Vilaça, C. Toader, D. Šváby a C. Lycourgos, sudcovia E. Juhász, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas, C. G. Fernlund, C. Vajda a K. Jürimäe,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. januára 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- J. N., v zastúpení: S. Thelosen a S. Pijl, advocatén,
- Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, v zastúpení: D. Kuiper, splnomocnený zástupca,
- holandská vláda, v zastúpení: M. Noort a M. Bulterman, splnomocnené zástupkyne,
- belgická vláda, v zastúpení: S. Vanrie, M. Jacobs a C. Pochet, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: holandčina.

- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a S. Šindelková, splnomocnení zástupcovia,
- grécka vláda, v zastúpení: M. Michelogiannaki, splnomocnená zástupkyňa,
- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Fiorentino, avvocato dello Stato,
- cyperská vláda, v zastúpení: A. Argyropoulou, splnomocnená zástupkyňa,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
- Európsky parlament, v zastúpení: T. Lukácsi a R. van de Westelaken, splnomocnení zástupcovia,
- Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Chavier a F. Naert, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande, H. Krämer a G. Wils, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí generálnej advokátky,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka platnosti článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu (Ú. v. EÚ L 180, s. 96).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, ktorého účastníkmi sú pán N. a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (štátny tajomník pre bezpečnosť a spravodlivosť, ďalej len „štátny tajomník“) a ktorý sa týka zaistenia pána N.

Právny rámec

EDLP

- 3 Článok 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDLP“), s názvom „Právo na slobodu a bezpečnosť“ v odseku 1 stanovuje:

„Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

...

- f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.“

Charta

- 4 Článok 6 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) s názvom „Právo na slobodu a bezpečnosť“ stanovuje:

„Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť.“

- 5 Podľa článku 52 Charty, nazvaného „Rozsah a výklad práv a zásad“:

„1. Akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

...

3. V rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v [EDLP], zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv.

...

7. Súdny Únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty.“

Smernica 2008/115/ES

- 6 V odôvodnení 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (Ú. v. EÚ L 348, s. 98), sa uvádza:

„Je potrebné stanoviť jasné, transparentné a spravodlivé pravidlá na zabezpečenie efektívnej politiky návratu osôb, ktorá je nevyhnutným prvkom dobre riadenej migračnej politiky.“

- 7 Článok 3 smernice 2008/115, nazvaný „Vymedzenie pojmov“, stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

...

2. „nelegálny pobyt“ je prítomnosť štátneho príslušníka tretej krajiny na území členského štátu, pričom táto osoba nespĺňa alebo prestala spĺňať podmienky vstupu ustanovené v článku 5 [nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) (Ú. v. EÚ L 105, s. 1),] alebo iné podmienky vstupu alebo pobytu v uvedenom členskom štáte;

...

4. „rozhodnutie o návrate“ je správne alebo súdne rozhodnutie, alebo akt, ktorým sa ustanovuje alebo vyhlasuje, že štátny príslušník tretej krajiny sa zdržiava na území neoprávnene a ktorým sa ukladá alebo ustanovuje povinnosť návratu;

...“

8 Podľa článku 7 smernice 2008/115, nazvaného „Dobrovoľný odchod“:

„1. V rozhodnutí o návrate sa poskytne primeraná lehota na dobrovoľný odchod v dĺžke od siedmich do tridsiatich dní bez toho, aby boli dotknuté výnimky uvedené v odsekoch 2 a 4. Členské štáty môžu vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch ustanoviť, že takáto lehota sa poskytne len na základe žiadosti dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny. V takomto prípade informujú členské štáty štátneho príslušníka tretej krajiny o možnosti predloženia uvedenej žiadosti.

Lehota ustanovená v prvom pododseku nevyklučuje možnosť, aby dotknutí štátni príslušníci tretej krajiny opustili členský štát skôr.

2. Členské štáty v prípade potreby predĺžia lehotu na dobrovoľný odchod o primeraný čas, v ktorom zohľadnia osobitné okolnosti konkrétneho prípadu, ako je dĺžka pobytu, existencia školopovinných detí a iné rodinné alebo sociálne väzby.

3. Počas lehoty na dobrovoľný odchod sa môžu uložiť určité povinnosti s cieľom vyhnúť sa riziku úteku, ako napríklad pravidelné hlásenie sa príslušným orgánom, zloženie primeranej finančnej zábezpeky, predloženie dokladov alebo povinnosť zdržiavať sa na určitom mieste.

4. Ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá ako zjavne neodôvodnená alebo podvodná, alebo ak dotknutá osoba predstavuje riziko pre verejný poriadok, verejnú bezpečnosť alebo národnú bezpečnosť, členské štáty môžu upustiť od poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod alebo môžu poskytnúť lehotu kratšiu ako sedem dní.“

9 Článok 8 tejto smernice, nazvaný „Odsun“, v odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty prijímajú všetky opatrenia potrebné na vykonanie rozhodnutia o návrate, ak sa neposkytla lehota na dobrovoľný odchod v súlade s článkom 7 ods. 4 alebo sa nesplnila povinnosť návratu v rámci lehoty na dobrovoľný odchod poskytnutej v súlade s článkom 7.“

10 Článok 11 smernice 2008/115, nazvaný „Zákaz vstupu“, stanovuje:

„1. K rozhodnutiam o návrate sa pripájajú zákazy vstupu:

a) ak sa nestanovila lehota na dobrovoľný odchod, alebo

...

2. Dĺžka trvania zákazu vstupu sa určí s náležitým zohľadnením všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a v zásade nesmie presiahnuť päť rokov. Päť rokov však môže presiahnuť v prípade, ak štátny príslušník tretej krajiny predstavuje vážnu hrozbu pre verejný poriadok, verejnú bezpečnosť alebo národnú bezpečnosť.

...“

Smernica 2013/32/EÚ

- 11 Článok 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, s. 60), nazvaný „Vymedzenia pojmov“, stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

...

- c) „žadateľ“ znamená štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí podali žiadosť o medzinárodnú ochranu, v súvislosti s ktorou ešte nebolo prijaté konečné rozhodnutie;

...

- p) „zostať v členskom štáte“ znamená zostať na území členského štátu, v ktorom sa podala žiadosť o medzinárodnú ochranu alebo v ktorom sa táto žiadosť posudzuje, vrátane hraníc alebo tranzitných priestorov;

- q) „následná žiadosť“ znamená ďalšiu žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú po prijatí konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti, a to vrátane prípadov, keď žiadateľ svoju žiadosť výslovne vzal späť a prípadov, keď rozhodujúci orgán po konkludentnom späťvzatí žiadosti túto žiadosť zamietol v súlade s článkom 28 ods. 1.

...“

- 12 Podľa článku 9 smernice 2013/32, nazvaného „Právo zostať v členskom štáte počas posudzovania žiadostí“:

„1. Žiadateľom musí byť umožnené zostať v členskom štáte výlučne na účely konania dovtedy, kým rozhodujúci orgán neprijme rozhodnutie v súlade s konaním na prvom stupni stanoveným v kapitole III. Uvedené právo zostať na danom území nezakladá nárok na povolenie na pobyt.

2. Členské štáty môžu urobiť výnimku len v prípade, ak osoba podá následnú žiadosť podľa článku 41, alebo ak príslušnú osobu podľa situácie odovzdajú alebo vydajú buď inému členskému štátu, ako sú povinné na základe európskeho zatýkacieho rozkazu... alebo inak, alebo tretej krajine alebo medzinárodným trestným súdom.

...“

Smernica 2013/33

- 13 V odôvodneniach 15 až 18, 20 a 35 smernice 2013/33 sa uvádza:

„(15) Zaistenie žiadateľov by sa malo uplatňovať v súlade s hlavnou zásadou, podľa ktorej osobu nemožno zaistiť len z toho dôvodu, že žiada o medzinárodnú ochranu, a to najmä v súlade s medzinárodnými právnymi záväzkami členských štátov a článkom 31 [Dohovor o právnom postavení utečencov, podpísaného 28. júla 1951 v Ženeve [Zbierka zmlúv Spojených národov, zv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], doplneného Newyorským protokolom z 31. januára 1967]. Žiadatelia môžu byť zaistení len za veľmi jasne vymedzených výnimočných okolností

stanovených v tejto smernici a v súlade so zásadou nevyhnutnosti a proporcionality, pokiaľ ide o spôsob a účel takéhoto zaistenia. Zaistený žiadateľ by mal mať skutočný prístup k potrebným procesným zárukám, akými sú opravné prostriedky pred vnútroštátnym súdnym orgánom.

- (16) Pokiaľ ide o správne konania týkajúce sa dôvodov zaistenia, pod pojmom „náležitá starostlivosť“ sa rozumie minimálne požiadavka, aby členské štáty prijali konkrétne a zmysluplné kroky s cieľom zabezpečiť, aby čas potrebný na overenie dôvodov zaistenia bol čo najkratší a aby existovali reálne predpoklady pre úspešné vykonanie takéhoto overenia v čo najkratšom čase. Zaistenie nesmie prekročiť čas odôvodnene potrebný na ukončenie príslušného konania.
- (17) Dôvodmi zaistenia, ktoré sa stanovujú v tejto smernici, nie sú dotknuté iné dôvody zaistenia vrátane dôvodov zaistenia v rámci trestného konania, uplatniteľné podľa vnútroštátneho práva, ktoré nesúvisia so žiadosťou štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátnej príslušnosti o medzinárodnú ochranu.
- (18) So žiadateľmi, ktorí boli zaistení, by sa malo zaobchádzať tak, aby sa plne rešpektovala ich ľudská dôstojnosť a podmienky ich prijímania by mali byť navrhnuté tak, aby spĺňali ich potreby v danej situácii. Členské štáty by mali predovšetkým zabezpečiť uplatňovanie článku 37 Dohovoru Organizácie Spojených národov [o právach dieťaťa uzavretého 20. novembra 1989 v New Yorku a ratifikovaného všetkými členskými štátmi].

...

- (20) S cieľom lepšie zabezpečiť fyzickú a psychickú integritu žiadateľov, zaistenie by malo byť krajným opatrením a môže sa uplatňovať len potom, ako sa riadne preskúmajú všetky alternatívne opatrenia k zaisteniu, ktoré nezahŕňajú pozbavenie osobnej slobody. Akékoľvek alternatívne opatrenie k zaisteniu musí rešpektovať základné ľudské práva žiadateľov.

...

- (35) Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady, ktoré uznáva najmä [Charta]. Táto smernica sa najmä snaží zabezpečiť úplné rešpektovanie ľudskej dôstojnosti a podporovať uplatňovanie článkov 1, 4, 6, 7, 18, 21, 24 a 47 [Charty] a má sa zodpovedajúcim spôsobom vykonávať.“

¹⁴ Podľa článku 2 smernice 2013/33, nazvaného „Vymedzenie pojmov“:

„Na účely tejto smernice:

...

- b) „žiadateľ“ je štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, ktorí podali žiadosť o medzinárodnú ochranu, v súvislosti s ktorou zatiaľ nebolo prijaté právoplatné rozhodnutie;

...

- h) „zaistenie“ je umiestnenie žiadateľa členským štátom na konkrétnom mieste, na ktorom je obmedzená sloboda pohybu žiadateľa;

...“

15 Článok 8 smernice 2013/33, nazvaný „Zaistenie“, znie:

„1. Členské štáty nesmú zaistiť osobu len z toho dôvodu, že táto osoba je žiadateľom v súlade so smernicou [2013/32].

2. Ak je to nevyhnutné, členské štáty môžu na základe individuálneho posúdenia každého jednotlivého prípadu žiadateľa zaistiť, ak nemožno účinne uplatniť iné, miernejšie donucovacie alternatívne opatrenia.

3. Žiadateľa možno zaistiť iba:

- a) na účely zistenia alebo overenia jeho totožnosti alebo štátnej príslušnosti;
- b) na účely zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko úteku žiadateľa;
- c) na účely rozhodovania v rámci konania o práve žiadateľa vstúpiť na územie;
- d) ak je žiadateľ zaistený a vzťahuje sa na neho konanie o návrate podľa smernice [2008/115], s cieľom pripraviť návrat a/alebo výkon vyhostenia a príslušný členský štát môže na základe objektívnych kritérií vrátane skutočnosti, že žiadateľ už mal prístup ku konaniu o azyle, doložiť, že existuje odôvodnené podozrenie, že žiadateľ žiada o medzinárodnú ochranu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať vykonanie rozhodnutia o návrate;
- e) ak si to vyžaduje ochrana národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku;
- f) v súlade s článkom 28 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov [(Ú. v. EÚ L 180, s. 31)].

Dôvody zaistenia sa stanovujú vo vnútroštátnom práve.

4. Členské štáty zabezpečia, aby sa vo vnútroštátnom práve stanovili pravidlá upravujúce alternatívy k zaisteniu, ako napríklad pravidelné hlásenie sa príslušným orgánom, zloženie finančnej zábezpeky alebo povinnosť zdržiavať sa na určenom mieste.“

16 Podľa článku 9 smernice 2013/33, nazvaného „Záruky pre zaistených žiadateľov“:

„1. Žiadateľ je zaistený iba na čo najkratší možný čas a len pokiaľ pretrvávajú dôvody stanovené v článku 8 ods. 3.

Správne konanie týkajúce sa dôvodov zaistenia stanovených v článku 8 ods. 3 sa vykoná s náležitou starostlivosťou. Oneskorenie v správnom konaní, ktoré nie je zavinené žiadateľom, nie je dôvodom na to, aby bol žiadateľ naďalej zaistený.

2. Zaistenie žiadateľov nariaďujú písomne súdne alebo správne orgány. V príkaze na zaistenie sa uvedú dôvody týkajúce sa skutkového, ako aj právneho stavu, na ktorých je zaistenie založené.

3. Ak je zaistenie nariadené správnymi orgánmi, členské štáty zabezpečia urýchlené súdne preskúmanie zákonnosti zaistenia, ktoré sa vykoná z úradnej moci a/alebo na žiadosť žiadateľa. Ak sa preskúmanie vykonáva z úradnej moci, rozhodne sa o ňom čo najskôr po zaistení. V prípade preskúmania na

žiadosť žiadateľa sa o ňom rozhodne čo najskôr po začatí príslušného konania. Na tento účel členské štáty určia vo vnútroštátnom práve lehotu, v akej sa súdne preskúmanie z úradnej moci a/alebo súdne preskúmanie na žiadosť žiadateľa majú vykonať.

Dotknutý žiadateľ musí byť bezodkladne prepustený, ak je podľa súdneho preskúmania jeho zaistenie nezákonné.

4. Zaisteným žiadateľom sa bezodkladne písomne, v jazyku, ktorému žiadatelia rozumejú alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumejú, oznámia dôvody zaistenia a postupy stanovené vo vnútroštátnom práve pre podanie opravného prostriedku proti príkazu na zaistenie, ako aj možnosť žiadať o bezplatnú právnu pomoc a zastupovanie.

5. Zaistenie podlieha v primeraných časových intervaloch preskúmaniu súdnym orgánom z úradnej moci a/alebo na žiadosť dotknutého žiadateľa, a to najmä v prípade predĺženia doby zaistenia, vzniku relevantných okolností či zistenia nových informácií, ktoré môžu mať vplyv na zákonnosť zaistenia.

...“

Holandské právo

- 17 Článok 8 zákona o cudzincoch z roku 2000 (Vreemdelingenwet 2000) (ďalej len „zákon o cudzincoch“) stanovuje:

„Cudzinec má právo legálne sa zdržiavať v Holandsku len:

...

- f) počas obdobia, kým sa vydá rozhodnutie o jeho žiadosti o udelenie povolenia na pobyt [dočasný azyl], ak tento zákon, ustanovenie prijaté podľa tohto zákona alebo súdne rozhodnutie stanovuje, že cudzinec nesmie byť vyhostený, kým sa nerozhodne o jeho žiadosti.

...“

- 18 Podľa článku 30a zákona o cudzincoch:

„1. Žiadosť o udelenie povolenia na dočasný pobyt [azyl] možno vyhlásiť za neprípustnú v zmysle článku 33 smernice o azylových konaniach, ak

...

- d) cudzinec podal následnú žiadosť o azyl, ktorá nie je podložená novými skutočnosťami alebo zisteniami, alebo ak nevyšli najavo nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré by mohli mať význam pri posudzovaní žiadosti, alebo

...

3. Pravidlá upravujúce spôsob vykonávania odseku 1 môžu byť stanovené všeobecným správnym opatrením alebo na základe takého opatrenia.“

- 19 Článok 59b zákona o cudzincoch stanovuje:

„1. Minister môže zaistiť cudzinca, ktorý sa v Holandsku zdržiava legálne na základe článku 8 písm. f)...., pokiaľ ide o žiadosť o udelenie povolenia na pobyt [dočasný azyl], ak

- a) je zaistenie nevyhnutné na zistenie totožnosti alebo štátnej príslušnosti cudzinca,
- b) je zaistenie nevyhnutné na získanie údajov potrebných na posúdenie žiadosti o udelenie povolenia na dočasný pobyt v zmysle článku 28, najmä ak hrozí, že sa cudzinec bude skrývať,
- ...
- d) cudzinec predstavuje hrozbu pre národnú bezpečnosť alebo verejný poriadok v zmysle článku 8 ods. 3 [prvého pododseku] písm. e) smernice [2013/33].

...

4. Doba zaistenia na základe odseku 1 písm. d) nepresiahne šesť mesiacov.

5. Minister môže zaistenie na základe odseku 1 písm. d) predĺžiť najviac o deväť mesiacov v prípade:

- a) zložitých skutkových a právnych okolností súvisiacich s posudzovaním žiadosti o udelenie povolenia na dočasný pobyt [azyl] a
- b) naliehavého záujmu verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti.“

20 Článok 3.1 vyhlášky o cudzincoch z roku 2000 (Vreemdelingenbesluit 2000) znie:

““““

2. Podanie žiadosti o udelenie povolenia na pobyt [dočasný azyl] má za následok, že cudzinca nemožno vyhostiť, okrem nasledujúcich prípadov:

- a) ak cudzinec podal následnú žiadosť po tom, čo bola jeho skoršia následná žiadosť s konečnou platnosťou vyhlásená za neprípustnú na základe článku 30a ods. 1 písm. d) [zákona o cudzincoch] alebo bola s konečnou platnosťou zamietnutá ako zjavne nedôvodná na základe článku 30b alebo 31 [zákona o cudzincoch], a nevyšli najavo nové skutočnosti alebo zistenia, ktoré by mohli mať význam pri posudzovaní žiadosti,

...

3. Výnimky uvedené v odseku 2 sa neuplatnia, pokiaľ by malo vyhostenie za následok porušenie Dohovoru [o právnom postavení utečencov, podpísaného 28. júla 1951 v Ženeve, doplneného Newyorským protokolom z 31. januára 1967], záväzkov vyplývajúcich z práva Únie, [EDĽP] alebo Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

21 Odvolateľ vo veci samej vstúpil na územie Holandska 23. septembra 1995 a v ten istý deň podal prvú žiadosť o azyl. Táto žiadosť bola zamietnutá rozhodnutím z 18. januára 1996. Rechtbank Den Haag (Prvostupňový súd v Haagu) rozsudkom z 5. júna 1997 vyhlásil žalobu, ktorú podal odvolateľ vo veci samej proti uvedenému rozhodnutiu, za nedôvodnú. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť.

22 Z výpisu z registra trestov odvolateľa vo veci samej, ktorý má vnútroštátny súd k dispozícii, vyplýva, že odvolateľ vo veci samej bol od 25. novembra 1999 do 17. júna 2015 dvadsaťjedenkrát odsúdený za trestné činy, ktoré spočívali prevažne v krádežiach, na tresty siahajúce od peňažného trestu po trest odňatia slobody.

- 23 Dňa 19. decembra 2012 odvolateľ vo veci samej podal druhú žiadosť o azyl, ale 24. decembra 2012 ju vzal späť.
- 24 Dňa 8. júla 2013 odvolateľ vo veci samej podal tretiu žiadosť o azyl. Štátny tajomník rozhodnutím z 8. januára 2014 zamietol túto žiadosť, nariadil mu okamžite opustiť Európsku úniu a uložil mu zákaz vstupu na desať rokov. Rechtbank Den Haag (Prvostupňový súd v Haagu) rozsudkom zo 4. apríla 2014 vyhlásil žalobu, ktorú podal odvolateľ vo veci samej proti uvedenému rozhodnutiu, za nedôvodnú. Tento rozsudok tiež nadobudol právoplatnosť.
- 25 Dňa 28. januára 2015 bol odvolateľ vo veci samej zatknutý na území Holandska za spáchanie krádeže a porušovanie zákazu vstupu, ktorý mu bol uložený. Za tieto dva trestné činy bol 11. februára 2015 odsúdený na trest odňatia slobody v dĺžke dvoch mesiacov.
- 26 Dňa 27. februára 2015 odvolateľ vo veci samej počas výkonu tohto trestu podal štvrtú žiadosť o azyl, ale z dôvodov súvisiacich s jeho zdravotným stavom nebolo možné rozhodnúť o tejto novej žiadosti počas výkonu uvedeného trestu.
- 27 Dňa 27. marca 2015, teda v deň ukončenia výkonu tohto trestu, bol odvolateľ vo veci samej zaistený ako žiadateľ o azyl, najmä s cieľom posúdiť, či ho možno vypočúť v súvislosti s jeho žiadosťou o azyl.
- 28 Dňa 9. apríla 2015 bolo toto zaistenie ukončené, lebo hrozilo, že dôjde k prekročeniu maximálnej doby stanovenej vnútroštátnymi právnymi predpismi, ktoré v tom čase platili.
- 29 Dňa 16. júna 2015 bol odvolateľ vo veci samej opäť zatknutý za spáchanie krádeže a porušovanie zákazu vstupu, ktorý mu bol uložený. Za tieto dva trestné činy bol 1. júla 2015 odsúdený na trest odňatia slobody v dĺžke troch mesiacov. Výkon tohto trestu sa skončil 14. septembra 2015.
- 30 Vzhľadom na to, že k 14. septembru 2015 zdravotné dôvody ešte stále bránili vypočutiu odvolateľa vo veci samej v súvislosti s jeho štvrtou žiadosťou o azyl, odvolateľ vo veci samej bol rozhodnutím zo 14. septembra 2015 opäť zaistený ako žiadateľ o azyl na základe článku 59b ods. 1 písm. d) zákona o cudzincoch, ktorým sa preberá článok 8 ods. 3 prvý pododsek písm. e) smernice 2013/33. Podľa holandských orgánov totiž odvolateľ vo veci samej vzhľadom na túto štvrtú žiadosť o azyl síce mal právo legálne sa zdržiavať v Holandsku na základe článku 8 písm. f) zákona o cudzincoch, no jeho zaistenie bolo odôvodnené na účely ochrany národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku, keďže bol odsúdený za spáchanie trestných činov a bol podozrivý zo spáchania ďalších trestných činov.
- 31 Odvolateľ vo veci samej podal žalobu, ktorou napadol rozhodnutie o jeho zaistení zo 14. septembra 2015, a domáhal sa odškodnenia. Táto žaloba bola v prvom stupni zamietnutá rozsudkom Rechtbank Den Haag (Prvostupňový súd v Haagu) z 28. septembra 2015.
- 32 Dňa 28. septembra 2015 znalec v odbore súdne lekárstvo konštatoval, že odvolateľa vo veci samej ešte stále nemožno vypočúť v súvislosti s jeho žiadosťou o azyl.
- 33 Dňa 23. októbra 2015 bolo zaistenie odvolateľa vo veci samej prerušené na účely výkonu ďalšieho trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený.
- 34 Odvolateľ vo veci samej v konaní o odvolaní, ktoré podal na vnútroštátnom súde proti rozsudku Rechtbank Den Haag (Prvostupňový súd v Haagu) z 28. septembra 2015, tvrdí, že jeho zaistenie odporuje článku 5 ods. 1 písm. f) druhej časti vety EDLP, ktorý stanovuje, že zaistenie cudzinca môže byť odôvodnené len tým, že prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. Ak sa totiž cudzinec legálne zdržiava v Holandsku, kým sa rozhodne o jeho žiadosti o azyl, pokračovanie jeho zaistenia je v rozpore s týmto ustanovením.

- 35 Vzhľadom na toto tvrdenie sa vnútroštátny súd pýta na platnosť článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33 vzhľadom na článok 6 Charty, pričom poznamenáva, že podľa vysvetliviek k Charte práva stanovené v článku 6 Charty zodpovedajú právam zaručeným v článku 5 EDLP a v súlade s článkom 52 ods. 3 Charty majú rovnaký zmysel a rozsah, aké im priznáva EDLP.
- 36 Za týchto podmienok Raad van State (Štátna rada) rozhodla o prerušení konania a položila Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je článok 8 ods. 3 prvý pododsek písm. e) smernice 2013/33 platný vzhľadom na článok 6 Charty:

1. v situácii, keď bol štátny príslušník tretej krajiny zaistený podľa článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) tejto smernice a na základe článku 9 smernice 2013/32 má právo zostať v členskom štáte, kým sa o jeho žiadosti o azyl rozhodne v prvom stupni, a
2. so zreteľom na vysvetlivky k Charte, podľa ktorých obmedzenia, ktoré sa môžu oprávnené vzťahovať na práva stanovené v článku 6 Charty, nesmú prekročiť obmedzenia, ktoré povoľuje EDLP v samotnom znení svojho článku 5 ods. 1 písm. f), a na výklad posledného uvedeného ustanovenia, ktorý podal Európsky súd pre ľudské práva najmä v rozsudku z 22. septembra 2015, Nabil a i. v. Maďarsko, č. 62116/12, podľa ktorého je zaistenie žiadateľa o azyl v rozpore s uvedeným ustanovením EDLP, pokiaľ toto zaistenie nebolo nariadené na účely odsunu?“

O naliehavom konaní

- 37 Raad van State (Štátna rada) navrhla prejednať tento návrh na začatie prejudiciálneho konania v rámci naliehavého konania upraveného v článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 38 Na podporu tohto návrhu vnútroštátny súd uvádza najmä skutočnosť, že odvolateľ vo veci samej je v súčasnosti pozbavený slobody. Tento súd poukazuje na to, že podľa informácií, ktoré sa mu podarilo získať od štátneho tajomníka, sa síce zaistenie odvolateľa vo veci samej, ktoré trvalo od 14. septembra 2015, skončilo 23. októbra 2015, no odvolateľ vo veci samej si od tohto dátumu odpykáva trest odňatia slobody („strafrechtelijke detentie“), ktorého výkon sa skončí 1. decembra 2015, a že po skončení výkonu tohto trestu dôjde s najväčšou pravdepodobnosťou k jeho opätovnému zaisteniu („vreemdelingenbewaring“).
- 39 V tejto súvislosti treba v prvom rade poukázať na to, že prejednávany návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý sa týka platnosti článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33, vyvoláva otázky týkajúce sa oblastí uvedených v hlave V tretej časti Zmluvy o FEÚ, ktorá sa týka priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Možno naň preto uplatniť naliehavé prejudiciálne konanie.
- 40 V druhom rade je potrebné konštatovať, že ku dňu skúmania návrhu na prejednanie tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania v rámci naliehavého konania bol odvolateľ vo veci samej pozbavený slobody. Hoci je pravda, že k tomuto dátumu toto pozbavenie slobody nebolo založené na článku 8 ods. 3 prvom pododseku písm. e) smernice 2013/33, lebo vyplývalo z výkonu trestu odňatia slobody, nič to nemení na skutočnosti, že toto pozbavenie slobody nasledovalo od 23. októbra 2015 po zaistení nariadenom na základe smernice 2013/33. Vnútroštátne orgány navyše predpokladajú, že odvolateľ vo veci samej bude po ukončení výkonu jeho trestu odňatia slobody opäť zaistený v zmysle článku 2 písm. h) smernice 2013/33.
- 41 Vzhľadom na vyššie uvedené štvrtá komora Súdneho dvora 24. novembra 2015 na základe návrhu sudcu spravodajcu a po vypočutí generálnej advokátky rozhodla o vyhovení návrhu vnútroštátneho súdu na prejednanie tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania v rámci naliehavého konania. Okrem toho rozhodla, že vec postúpi Súdnemu dvoru, aby ju pridelil veľkej komore.

42 Dňa 1. decembra 2015 vnútroštátny súd, ktorý sa zaviazal poskytovať všetky relevantné informácie o vývoji situácie odvolateľa vo veci samej, oznámil Súdnemu dvoru, že v tento deň došlo k jeho opätovnému zaisteniu („vreemdelingenbewaring“) na základe článku 59b ods. 1 písm. d) zákona o cudzincoch.

O prejudiciálnej otázke

43 Vnútroštátny súd svojou prejudiciálnou otázkou v podstate žiada Súdny dvor, aby preskúmal platnosť článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33 vzhľadom na článok 6 Charty.

44 Zo spisu vyplýva, že dôvody, pre ktoré došlo k zaisteniu odvolateľa vo veci samej, súvisia najmä s trestnými činmi, ktorých sa dopustil na území Holandska, ako aj s tým, že bol vydaný príkaz, aby opustil toto územie, spolu so zákazom vstupu, pričom obe tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť. Vnútroštátny súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa článku 5 ods. 1 písm. f) EDLP, najmä na rozsudok Nabil a i. v. Maďarsko, už citovaný (§ 38), ktorý treba na základe článku 52 ods. 3 Charty vziať do úvahy pri výklade článku 6 Charty. Podľa tejto judikatúry je zaistenie žiadateľa o azyl v rozpore s uvedeným ustanovením EDLP, pokiaľ toto zaistenie nebolo nariadené na účely odsunu.

45 Na úvod treba pripomenúť, že hoci – ako potvrdzuje článok 6 ods. 3 ZEÚ – základné práva zaručené EDLP sú ako všeobecné zásady súčasťou práva Únie a hoci článok 52 ods. 3 Charty stanovuje, že práva obsiahnuté v Charte, ktoré zodpovedajú právam zaručeným EDLP, majú rovnaký zmysel a rozsah, ako majú práva priznané uvedeným dohovorom, tento dohovor nepredstavuje, kým k nemu Únia nepristúpila, právny nástroj formálne začlenený do právneho poriadku Únie (rozsudky Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 44, ako aj Inuit Tapiriit Kanatami a i./Komisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 45).

46 Platnosť článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33 teda treba preskúmať len vzhľadom na základné práva zaručené Chartou (pozri v tomto zmysle rozsudky Otis a i., C-199/11, EU:C:2012:684, bod 47, ako aj Inuit Tapiriit Kanatami a i./Komisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 46).

47 V tejto súvislosti z vysvetliviek k článku 6 Charty, ktoré sa v súlade s článkom 6 ods. 1 tretím pododsekom ZEÚ a článkom 52 ods. 7 Charty musia zohľadniť pri jej výklade (pozri v tomto zmysle rozsudky Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 20, ako aj Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, bod 54), vyplýva, že práva ustanovené v článku 6 Charty zodpovedajú právam zaručeným v článku 5 EDLP a že obmedzenia, ktoré sa môžu oprávnenne vzťahovať na výkon práv zakotvených v prvom z týchto ustanovení, nesmú prekročiť tie, ktoré povoľuje EDLP v samotnom znení druhého z týchto ustanovení. Vo vysvetlivkách k článku 52 Charty sa však uvádza, že cieľom odseku 3 tohto článku je zabezpečiť potrebnú súdržnosť medzi Chartou a EDLP „bez toho, aby tým bola narušená autonómia práva Únie a Súdneho dvora Európskej únie“.

48 Okrem toho podľa všeobecnej zásady výkladu sa má akt Únie vykladať, pokiaľ je to možné, spôsobom, ktorý nespochybní jeho platnosť, a v súlade s celým primárnym právom a najmä s ustanoveniami Charty (rozsudky McDonagh, C-12/11, EU:C:2013:43, bod 44, a Preskúmanie Komisia/Strack, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, bod 40).

49 Keďže článok 8 ods. 3 prvý pododsek písm. e) smernice 2013/33 povoľuje zaistenie žiadateľa, ak si to vyžaduje ochrana národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku, toto ustanovenie stanovuje obmedzenie výkonu práva na slobodu zakotveného v článku 6 Charty.

- 50 Podľa článku 52 ods. 1 Charty pritom akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v Charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.
- 51 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že vzhľadom na to, že predmetné obmedzenie vyplýva zo smernice, ktorá je legislatívnym aktom Únie, toto obmedzenie je ustanovené zákonom.
- 52 Okrem toho článok 8 ods. 3 prvý pododsek písm. e) smernice 2013/33 sa nedotýka podstaty práva na slobodu zakotveného v článku 6 Charty. Toto ustanovenie totiž nespochybňuje záruku tohto práva a – ako vyplýva zo znenia uvedeného ustanovenia a z odôvodnenia 15 tejto smernice – toto ustanovenie priznáva členským štátom právomoc zaistiť žiadateľa len z dôvodu jeho individuálneho správania, a to za výnimočných okolností uvedených v tom istom ustanovení, pričom na tieto okolnosti sa navyše vzťahujú aj všetky podmienky uvedené v článkoch 8 a 9 uvedenej smernice.
- 53 Keďže cieľom, ktorý sleduje článok 8 ods. 3 prvý pododsek písm. e) smernice 2013/33, je ochrana národnej bezpečnosti a verejného poriadku, treba konštatovať, že opatrenie spočívajúce v zaistení založené na tomto ustanovení skutočne zodpovedá cieľu všeobecného záujmu uznaného Úniou. Okrem toho ochrana národnej bezpečnosti a verejného poriadku tiež prispieva k ochrane práv a slobôd iných. V tejto súvislosti článok 6 Charty stanovuje právo každej osoby nielen na slobodu, ale aj na bezpečnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok *Digital Rights Ireland a i.*, C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238, bod 42).
- 54 Pokiaľ ide o proporcionality zisteného zásahu, je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora zásada proporcionality vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie neprekračovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri v tomto zmysle rozsudky *Afton Chemical*, C-343/09, EU:C:2010:419, bod 45; *Nelson a i.*, C-581/10 a C-629/10, EU:C:2012:657, bod 71, ako aj *Sky Österreich*, C-283/11, EU:C:2013:28, bod 50).
- 55 V tejto súvislosti je zaistenie žiadateľa v prípade, ak si to vyžaduje ochrana národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku, samo osebe opatrením, ktoré umožňuje chrániť verejnosť pred nebezpečenstvom, ktoré môže vyplývať zo správania takej osoby, a teda je spôsobilé uskutočniť cieľ sledovaný článkom 8 ods. 3 prvým pododsekom písm. e) smernice 2013/33.
- 56 Čo sa týka nevyhnutnosti právomoci, ktorú toto ustanovenie priznáva členským štátom, zaistiť žiadateľa z dôvodov súvisiacich s ochranou národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku, je potrebné zdôrazniť, že vzhľadom na význam práva na slobodu zakotveného v článku 6 Charty a na závažnosť zásahu do tohto práva, ktorým je také opatrenie spočívajúce v zaistení, obmedzenia výkonu tohto práva nesmú pôsobiť nad rámec toho, čo je prísne nevyhnutné (pozri analogicky, pokiaľ ide o právo na rešpektovanie súkromného života, rozsudok *Digital Rights Ireland a i.*, C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238, bod 52).
- 57 V tejto súvislosti tak zo znenia a kontextu, ako aj z vývoja článku 8 smernice 2013/33 vyplýva, že možnosť zaistiť žiadateľa z dôvodov založených na ochrane národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku stanovená v odseku 3 prvom pododseku písm. e) tohto článku je podmienená dodržaním súboru podmienok, ktorých cieľom je prísne obmedziť použitie takého opatrenia.
- 58 Po prvé zo samotného znenia článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33 totiž vyplýva, že žiadateľa možno zaistiť len v prípade, ak si to „vyžaduje“ ochrana národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku.

- 59 Okrem toho treba zdôrazniť, že v článku 8 ods. 3 prvom pododseku smernice 2013/33 sú taxatívne vymenované jednotlivé dôvody, ktoré môžu odôvodniť zaistenie, vrátane dôvodu založeného na ochrane národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku, a že každý z týchto dôvodov zodpovedá špecifickej potrebe a má autonómny charakter.
- 60 Článok 8 ods. 3 druhý pododsek smernice 2013/33 navyše stanovuje, že dôvody zaistenia sa stanovujú vnútroštátnom práve. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ak ustanovenia smernice ponechávajú členským štátom určitú mieru voľnej úvahy na stanovenie opatrení na ich prebratie, ktoré budú prispôbované rôznym možným situáciám, je potrebné, aby členské štáty pri vykonávaní týchto opatrení nielen vykladali svoje vnútroštátne právo v súlade s predmetnou smernicou, ale takisto dbali na to, aby nevychádzali z výkladu tejto smernice, ktorý by bol v rozpore so základnými právami alebo s inými všeobecnými zásadami práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, bod 68, ako aj N. S. a i., C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, bod 77).
- 61 Po druhé, ako sa uvádza v odôvodneniach 15 a 20 smernice 2013/33, ostatné odseky článku 8 tejto smernice zavádzajú výrazné obmedzenia právomoci členských štátov vykonať zaistenie. Z článku 8 ods. 1 uvedenej smernice totiž vyplýva, že členské štáty nesmú zaistiť osobu len z toho dôvodu, že podala žiadosť o medzinárodnú ochranu. Článok 8 ods. 2 tej istej smernice navyše vyžaduje, aby zaistenie bolo možné nariadiť len vtedy, ak je to nevyhnutné, a to na základe individuálneho posúdenia každého jednotlivého prípadu, ak nemožno účinne uplatniť iné, miernejšie donucovacie alternatívne opatrenia. Článok 8 ods. 4 smernice 2013/33 stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby sa vo vnútroštátnom práve stanovili pravidlá upravujúce alternatívy k zaisteniu, ako napríklad pravidelné hlásenie sa príslušným orgánom, zloženie finančnej zábezpeky alebo povinnosť zdržiavať sa na určenom mieste.
- 62 Článok 9 ods. 1 smernice 2013/33 rovnako stanovuje, že žiadateľ je zaistený iba na čo najkratší možný čas a len pokiaľ pretrvávajú dôvody stanovené v článku 8 ods. 3 tejto smernice. Okrem toho príkaz na zaistenie musí rešpektovať významné procesné a súdne záruky. Podľa článku 9 ods. 2 a 4 uvedenej smernice musia byť v tomto príkaze písomne uvedené dôvody týkajúce sa skutkového, ako aj právneho stavu, na ktorých je zaistenie založené, a žiadateľovi sa musia poskytnúť určité informácie v jazyku, ktorému rozumie alebo o ktorom sa odôvodnene predpokladá, že mu rozumie. Čo sa týka článku 9 ods. 3 a 5 tej istej smernice, toto ustanovenie spresňuje pravidlá súdneho preskúmania zákonnosti zaistenia, ktoré musia členské štáty zabezpečiť.
- 63 Po tretie z hlavy 3 bodu 4 dôvodovej správy k návrhu smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktorou sa ustanovujú minimálne normy pre prijímanie žiadateľov o azyl [KOM(2008) 815 v konečnom znení], na základe ktorého bola prijatá smernica 2013/33, vyplýva, že dôvod zaistenia založený na ochrane národnej bezpečnosti a verejného poriadku, tak ako tri ďalšie dôvody uvedené v tomto návrhu, ktoré boli neskôr prebraté do článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. a) až c) tejto smernice, sa opiera o odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy o opatreniach spočívajúcich v zadržaní žiadateľov o azyl zo 16. apríla 2003, ako aj o usmernenia Úradu vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov (UNHCR) o uplatniteľných kritériách a normách týkajúcich sa zadržovania žiadateľov o azyl z 26. februára 1999. Najmä z bodov 4.1 a 4.2 týchto usmernení v znení prijatom počas roka 2012 vyplýva, že zaistenie je výnimočným opatrením, ktoré môže byť odôvodnené len legitímnym cieľom, a že zaistenie môže byť v konkrétnom prípade nevyhnutné z troch dôvodov, ktoré sú vo všeobecnosti v súlade s medzinárodným právom, pričom týmito dôvodmi sú verejný poriadok, verejné zdravie a národná bezpečnosť. Okrem toho zaistenie sa môže použiť len ako krajné riešenie v prípade, ak je preukázané, že je nevyhnutné, opodstatnené a primerané vo vzťahu k určitému legitímnemu cieľu.
- 64 Je potrebné dodať, že prísne obmedzenie právomoci príslušných vnútroštátnych orgánov zaistiť žiadateľa na základe článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33 je zaručené aj výkladom pojmov „národná bezpečnosť“ a „verejný poriadok“, ktoré sa nachádzajú v iných smerniciach, v judikatúre Súdneho dvora, pričom tento výklad sa uplatňuje aj v súvislosti so smernicou 2013/33.

- 65 Súdny dvor rozhodol, že pojem „verejný poriadok“ v každom prípade predpokladá popri porušení spoločenského poriadku, ktorým je každé porušenie zákona, existenciu skutočnej, existujúcej a dostatočne vážnej hrozby ovplyvňujúcej jeden zo základných záujmov spoločnosti [rozsudky Zh. a O., C-554/13, EU:C:2015:377, bod 60 a citovaná judikatúra, pokiaľ ide o článok 7 ods. 4 smernice 2008/115, ako aj T., C-373/13, EU:C:2015:413, bod 79 a citovaná judikatúra, pokiaľ ide o články 27 a 28 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46)].
- 66 Pokiaľ ide o pojem „verejná bezpečnosť“, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že tento pojem zahŕňa vnútornú bezpečnosť členského štátu, ako aj jeho vonkajšiu bezpečnosť, a teda že dosah na fungovanie inštitúcií a podstatných verejných služieb, ako aj prežitie obyvateľstva a riziko vážneho narušenia vonkajších vzťahov alebo mierového spolužitia národov, alebo ešte dosah na vojenské záujmy môžu ovplyvňovať verejnú bezpečnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, body 43 a 44).
- 67 Dosah na národnú bezpečnosť alebo verejný poriadok teda vzhľadom na požiadavku nevyhnutnosti môže odôvodniť zaistenie alebo pokračovanie zaistenia žiadateľa na základe článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33 len pod podmienkou, že jeho individuálne správanie predstavuje skutočnú, existujúcu a dostatočne vážnu hrozbu ovplyvňujúcu jeden zo základných záujmov spoločnosti alebo vnútornú či vonkajšiu bezpečnosť dotknutého členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok T., C-373/13, EU:C:2015:413, body 78 a 79).
- 68 Článok 8 ods. 3 prvý pododsek písm. e) smernice nie je ani neprimeraný vo vzťahu k sledovaným cieľom. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že toto ustanovenie vychádza z vyváženého posúdenia sledovaného cieľa všeobecného záujmu, konkrétne ochrany národnej bezpečnosti a verejného poriadku, na jednej strane a zásahu do práva na slobodu spôsobeného opatrením spočívajúcim v zaistení na druhej strane (pozri analogicky rozsudok Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, body 72 a 77).
- 69 Také ustanovenie totiž neumožňuje odôvodniť opatrenia spočívajúce v zaistení bez toho, aby príslušné vnútroštátne orgány najprv v každom jednotlivom prípade overili, či je hrozba, ktorú dotknuté osoby predstavujú pre národnú bezpečnosť alebo verejný poriadok, aspoň taká vážna ako zásah do práva na slobodu týchto osôb, ktorý by také opatrenia predstavovali.
- 70 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné konštatovať, že normotvorca Únie pri prijímaní článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33 dodržal primeranú rovnováhu medzi právom na slobodu žiadateľa na jednej strane a požiadavkami súvisiacimi s ochranou národnej bezpečnosti a verejného poriadku na druhej strane.
- 71 Pokiaľ ide o uplatnenie požiadaviek vyplývajúcich najmä zo zásady proporcionality v kontexte prípadu, o aký ide vo veci samej, treba s cieľom poskytnúť úplnú odpoveď vnútroštátneho súdu poukázať na to, že podľa informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom, ktoré boli uvedené v bodoch 30 a 44 tohto rozsudku, dôvody zaistenia odvolateľa vo veci samej súvisia najmä s trestnými činmi, ktorých sa dopustil na území Holandska, ako aj s tým, že bol vydaný príkaz, aby opustil toto územie, spolu so zákazom vstupu na desať rokov, pričom obe tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť.
- 72 Čo sa týka v prvom rade tejto poslednej uvedenej okolnosti, je potrebné poznamenať, že podľa článku 11 ods. 2 smernice 2008/115 dĺžka trvania zákazu vstupu, ktorá sa určí s náležitým zohľadnením všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu, v zásade nesmie presiahnuť päť rokov. Podľa toho istého ustanovenia však táto dĺžka môže presiahnuť päť rokov, ak dotknutá osoba predstavuje vážnu hrozbu pre verejný poriadok, verejnú bezpečnosť alebo národnú bezpečnosť.

- 73 Za týchto podmienok dôvody, na základe ktorých vnútroštátne orgány konštatovali, že individuálne správanie odvolateľa vo veci samej predstavuje vážnu hrozbu pre verejný poriadok, verejnú bezpečnosť alebo národnú bezpečnosť v zmysle článku 11 ods. 2 smernice 2008/115, tiež môžu odôvodniť zaistenie z dôvodov založených na ochrane národnej bezpečnosti alebo verejného poriadku v zmysle článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33. Je však potrebné overiť, či také zaistenie bolo nariadené v prísnom súlade so zásadou proporcionality a či sú tieto dôvody ešte stále platné.
- 74 Skutočnosť, že odvolateľ vo veci samej po vydaní príkazu, aby opustil územie Holandska, a uložení zákazu vstupu na desať rokov podal ďalšiu žiadosť o medzinárodnú ochranu, nebráni tomu, aby voči nemu bolo prijaté opatrenie spočívajúce v zaistení založené na článku 8 ods. 3 prvom pododseku písm. e) smernice 2013/33. Také zaistenie totiž nemá za následok zánik práva žiadateľa zostať v členskom štáte na základe článku 9 ods. 1 smernice 2013/32 výlučne na účely konania o žiadosti o medzinárodnú ochranu dovtedy, kým zodpovedný orgán nerozhodne na prvom stupni o jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu.
- 75 Pokiaľ ide o informáciu vnútroštátneho súdu, že podľa jeho vlastnej judikatúry podanie žiadosti o azyl osobou, voči ktorej sa vedie konanie o návrate, má za následok automatický zánik platnosti každého rozhodnutia o návrate, ktoré bolo predtým prijaté v rámci tohto konania, je potrebné zdôrazniť, že potrebný účinok smernice 2008/115 v každom prípade vyžaduje, aby bolo možné pokračovať v konaní začatom na základe tejto smernice, v rámci ktorého bolo prijaté rozhodnutie o návrate, prípadne spojené so zákazom vstupu, v štádiu, keď bolo toto konanie prerušené z dôvodu podania žiadosti o medzinárodnú ochranu, len čo bude táto žiadosť zamietnutá v prvom stupni. Členské štáty sú totiž povinné neohroziť dosiahnutie cieľa sledovaného uvedenou smernicou, a síce vytvorenie účinnej politiky odsunu a vydávania neoprávnene sa zdržiavajúcich príslušníkov tretích krajín (pozri v tomto zmysle rozsudok *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, bod 59).
- 76 V tejto súvislosti tak z povinnosti členských štátov zachovávať lojalnosť stanovenej v článku 4 ods. 3 ZEÚ a spomenutej v bode 56 rozsudku *El Dridi* (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268), ako aj z požiadavky efektívnosti uvedenej najmä v odôvodnení 4 smernice 2008/115 vyplýva, že členské štáty majú povinnosť uskutočniť odsunutie uvedené v článku 8 ods. 1 tejto smernice v čo najskoršom termíne (pozri v tomto zmysle rozsudok *Achughbadian*, C-329/11, EU:C:2011:807, body 43 a 45). Táto povinnosť by pritom nebola dodržaná, ak by bolo odsunutie oneskorené z dôvodu, že konanie, aké je opísané v predchádzajúcom bode, nemá po zamietnutí žiadosti o medzinárodnú ochranu v prvom stupni pokračovať v štádiu, keď bolo prerušené, ale sa má uskutočniť znova od začiatku.
- 77 Napokon je potrebné pripomenúť, že v rozsahu, v akom Charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v EDLP, článok 52 ods. 3 Charty stanovuje, že zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Pri výklade článku 6 Charty teda treba zohľadniť článok 5 ods. 1 EDLP. Normotvorca Únie pritom tým, že prijal článok 8 ods. 3 prvý pododsek písm. e) smernice 2013/33, neporušil úroveň ochrany poskytovanú článkom 5 ods. 1 písm. f) druhou časťou vety EDLP.
- 78 Ako sa totiž uvádza v znení tohto posledného uvedeného ustanovenia, toto ustanovenie povoľuje zákonné zaistenie osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhodenie alebo vydanie. V tejto súvislosti Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku *Nabil a i. v. Maďarsko*, už citovanom (§ 29), síce rozhodol, že pozbavenie slobody založené na uvedenom ustanovení môže byť odôvodnené len vtedy, ak prebieha konanie o vyhodenie alebo vydanie, a že v prípade, ak sa toto konanie nevedie s náležitou starostlivosťou, pozbavenie slobody prestáva byť odôvodnené vzhľadom na toto ustanovenie, no týmto rozsudkom nebola vylúčená možnosť, aby členský štát v súlade so zárukami uvedenými v tomto ustanovení zaistil štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému bolo pred podaním žiadosti o medzinárodnú ochranu prijaté rozhodnutie o návrate spojené so zákazom vstupu.

- 79 Európsky súd pre ľudské práva tiež spresnil, že existencia prebiehajúceho azylového konania sama osebe neznamena, že zaistenie osoby, ktorá podala žiadosť o azyl, sa už neuskutočňuje „na účely vyhostenia“, keďže prípadné zamietnutie tieto žiadosti môže viesť k výkonu opatrení týkajúcich sa odsunu, o ktorých sa už rozhodlo (rozsudok ESĽP, Nabil a i. v. Maďarsko, už citovaný, § 38).
- 80 Ako bolo uvedené v bodoch 75 a 76 tohto rozsudku, konanie začaté na základe smernice 2008/115, v rámci ktorého bolo prijaté rozhodnutie o návrate, prípadne spojené so zákazom vstupu, musí pokračovať v štádiu, keď bolo prerušené z dôvodu podania žiadosti o medzinárodnú ochranu, len čo bude táto žiadosť zamietnutá v prvom stupni, takže také konanie ešte stále „prebieha“ v zmysle článku 5 ods. 1 písm. f) druhej časti vety EDĽP.
- 81 Ešte je potrebné zdôrazniť, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa článku 5 ods. 1 EDĽP vyplýva, že podmienkou súladu vykonávania opatrenia spojeného s pozbavením slobody s cieľom spočívajúcim v ochrane jednotlivca pred svojvôľou je najmä to, aby orgány pri výkone tohto opatrenia nepostupovali v zlej viere alebo zavádzajúco, aby výkon tohto opatrenia zodpovedal cieľu obmedzení povolených príslušným pododsekom článku 5 ods. 1 EDĽP a aby existoval vzťah proporcionality medzi uvádzaným dôvodom a predmetným pozbavením slobody (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, Saadi v. Spojené kráľovstvo, č. 13229/03, § 68 až 74, EDĽP 2008). Ako pritom vyplýva z úvah týkajúcich sa skúmania jeho platnosti vzhľadom na článok 52 ods. 1 Charty, článok 8 ods. 3 prvý pododsek písm. e) smernice 2013/33, ktorého rozsah je so zreteľom na kontext tohto ustanovenia prísne obmedzený, spĺňa tieto požiadavky.
- 82 Na prejudiciálnu otázku teda treba odpovedať tak, že preskúmanie článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice 2013/33 nepreukázalo nijakú skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na platnosť tohto ustanovenia vzhľadom na článok 6 a článok 52 ods. 1 a 3 Charty.

O trovách

- 83 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Preskúmanie článku 8 ods. 3 prvého pododseku písm. e) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, nepreukázalo nijakú skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na platnosť tohto ustanovenia vzhľadom na článok 6 a článok 52 ods. 1 a 3 Charty základných práv Európskej únie.

Podpisy